కథానిక

పులి మింగిన వూరు!

వారాల కృష్ణమూర్తి

మా వూరంటే నాకు ప్రాణం. ఆ మాట కొస్తే ఎవరికైనా వాళ్ల వూరంటే ప్రాణమే. అందుకే కాబోలు కవులు జనని జన్మ భూమంటూ గొప్పగా చెబుతారు.

అసలు మా వూరు వదిలి పదేళ్ళయింది. ఈ పదేళ్ళల్లో నేను తిరగని ప్రదేశం లేదు. వృత్తి రీత్యా పాశ్చాత్య దేశాల్లోనే వుండి పోవాల్సి వచ్చింది. మా వూరొదిలిన రోజు నాకు మా వూర్లో ఎవ్వరూ లేరు. ఆస్తి పాస్తులసలే లేవు.

చిన్నప్పుడే అయినవాళ్లు నన్ను ఒంటరిని చేసి కాలం చేశారు. వాళ్ళ పంచన వీళ్ల పంచన, ఈ యమ్మ పెట్టిన ముద్ద ఆయమ్మ వేసిన కూర... నాయుడు గారి పిల్లలెత్తుకోవడం వల్ల గాని, రెడ్డి గారి పనులు చేయడం వల్ల గాని, ప్రెసిడెంట్ గారింట్లో చాకిరీకైతేనేమి నా బతుకు గడవడమే కాక సోషల్ వెల్ ఫేర్ హాస్టల్లో వసతి చదువు అబ్బాయి. కాలేజీ కలిసొచ్చి పోస్టు గ్రాడ్యుయేట్ నయ్యాను. డాక్టరేట్ చేశాక స్టేట్స్‌లో మరో పరిశోధనకు... ఆ తరువాత అక్కడే ఉద్యోగాలు చేస్తూ వుండిపోయాను. అప్పట్లో మా వూరిని కొంత కాలం మరిచినా రోజూ నిద్రపోయే ముందు నా కళ్ళముందు నేనాడుకున్న కోతి కొమ్మలు వూరి చుట్టూ కవచంలా వున్న కొండలు కట్టెలి కోసం కొంత కెళ్ళడం. అక్కడ పులి మేక - చదువుకున్న బడి - ఆచారి గారి నామాలు ప్రెసిడెంట్ మీసాలు నాయుడుగారి జరీ కండువా - పొద్దునా సాయంత్రం పలకరించి పోయే రైలు. పట్నంలో చదివిన కాలేజీ... యూనివర్శిటీ... నీళ్ళ లేని... రాని హాస్టల్లు రాగింగ్... అన్నీ ఒక్కొక్కటే సజీవ చిత్రాల్లా నా కళ్ళ ముందు నిలిచి నన్ను ముంచేసేవి. అదిగో అలాంటి యాతనలో ఓ సారి అంటే వెళ్లిన రెండేళ్లకు నా కోసం ఎదురు చూసే వాళ్ళెవ్వరూ లేక పోయినా అక్కడ నా అన్నదేమీ లేకపోయినా మా వూరి కెళ్లాలనిపించింది. ఆ బలహీనతే నన్ను మావూరి కీడ్చుకొచ్చింది.

ఆ రోజు నాయుడు కసుర్లు వినిపించలా... రెడ్డిగారి విసుర్లు రువ్వ లేదు. అందరి పంచల్లోనూ కాక నట్టింట్లోనే కుర్చీలో చోటిచ్చారు. హాస్టల్ లేని రోజుల్లో ఇళ్ళు వెతుక్కున్న నాకు ఇప్పుడు అన్ని ఇళ్ళల్లోనూ ఆహ్వానాలే.

చిత్రమైన మార్పు-

మా వూర్లో మాత్రం మార్పు లేదు.

నేనాడుకున్న కోతి కొమ్మ చెట్లు అలాగే వున్నాయి. నీళ్ళ కోసం హాస్టల్లో ఇంకా ఇబ్బందిగానే వుంది. రైలు పొద్దున సాయంకాలం మాత్రమే వస్తుంది. కాకుంటే రెండు మిద్దెలు వెలిశాయి. పది గుడిసెలు కూలాయి.

చదివిన యూనివర్శిటీలోను హాస్టల్ లోనూ మార్పులేదు. గోడ మీద రాతల్లో మార్పు లేదు. గ్రూపులు - గుంపులు. వర్గాలు - గొడవలు అన్నీ మామూలే.

నాటి లెక్చరర్లు నేటి ప్రొఫెసర్ల కళ్ళద్దాల చాటున కంటి కింద నలుపు చారలు చోటు చేసుకున్నాయి. పట్టణ ప్రజల కాళ్ళకే కాదు మనసులకు చక్రాలున్నట్టు అంతా యాంత్రిక జీవనం. ఎవరి జీవితాలు వాళ్ళవి.

క్లాస్‌మేట్స్ కొందరు లెక్చరర్లు గాను, ఆఫీసుల్లో గుమస్తాల గాను - కొందరు రాజకీయ నాయకులు గాను మారిపోయారు. మరికొందరి జాడసలే తెలిసింది కాదు.

ప్రేమ కోసం కాలేజీలో చేరి ఎందర్నో ప్రేమించిన రోమియో రాజారత్నం ఇంకా పెళ్లి చేసుకో లేదని తాతల సంపాదన కరగ దీస్తున్నాడని తెలిసింది.

అదిగో అప్పుడు యూనివర్శిటీలో నా జూనియర్ వసంత కలిసింది.

వసంత డిగ్రీ కాగానే పెళ్ళి చేసుకుంది. భర్త దుబాయ్‌లో ఇంజనీరు. రేపో మాపో తీసుకు పోతాడనుకుంటూ పోస్టు గ్రాడ్యుయేషన్ కాలక్షేపం కోసం చేస్తుండేది. ఆవిడలోని దర్పం విదేశాల మీద మోజు జీవితంలో కలలు గనే స్వభావం అందరి చేత గుర్తించబడేట్టు చేశాయి.

అప్పటి వసంతలోను ఈనాటి వసంత లోను బోలెడు మార్పు.

ఏమిటని అడిగా!

"భర్త పోయాడు!" అన్నారు.

పలకరించా... ఆనాటి వసంతలోని ఆశల మాటున నిరాశ. జీవితం పట్ల నిర్లిప్తత చోటు చేసుకుంది. కాలక్షేపం కోసం చదివిన చదువే జీవితానికి ఆలంబనయింది.

రోజూ వసంతని పలకరించడం నా కార్యక్రమంలో భాగమయింది. వసంతలో వసంతం చూడాలనే నా ఆశ. ఎన్ని చెప్పినా - ఎంత చేసినా తన చుట్టూ గీసుకున్న గీత దాటలేని అశక్తత ఆమెలో వ్యక్తమయింది.

"వసంతా! నీ మీద జాలి కొద్దీ కాదు... నీకు అభ్యంతరం లేకపోతే నేను నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటా!"

"సంస్కరణోద్యమమా!" అదోలా నవ్వు అంది.

"ఏమో! ఇంతవరకు నా జీవితం పట్లనాకు నిర్దిష్ట అభిప్రాయాలు లేవు. ఎలా గాలి విసురు ఎక్కువైతే అలా సాగింది జీవితం.

రుచులు అభిరుచులు...ఆశలు ఆశయాలు నాలాంటి వాళ్ళకు వుండ టానికి అవకాశం తక్కువ. జీవితంలో సర్దుకు పోవడమే నేను నేర్చుకున్నది. నా జీవితాన్ని నిర్దేశించను ఎవ్వరూ లేరు. నీవు మరోలా అనుకోకపోతే..."

వసంత ముఖంలో ఏ మార్పు కనిపించ లేదు.

రోజులు గడుస్తున్నాయి. నేను మరలా తిరుగు ప్రయాణం చెయ్యాల్సిన రోజు దగ్గర పడుతుంది.

వసంతను గూర్చి ఎందుకో నా మనసు వెంపర్లాడుతుంది. వసంత కాదంటే... జీవితంలో అనుకున్నవన్నీ జరుగుతాయా... ఇదీ అంతే!

ఇహ వారం రోజులే మిగిలింది. వసంతను అడిగాను. అదే మౌనం.

"ఇష్టం లేదా!"

"మీ పెద్దవాళ్లు ఒప్పుకోరా!"

"......"

"నా కులం గోత్రం అడ్డా!"

"......"

"ఏదో ఒకటి చెప్పు వసంతా!" నిల దీశాను.

"నన్ను చేసుకుని అనుక్షణం నా గతాన్ని గుర్తు చేసుకోకుండా వుండగలవా? నాకు పెళ్లయిందన్న సంగతి నేను మరవలేను. నువు నాకు పెళ్ళి కాలేదని అనుకోగలవా...

సెకండ్ హాండ్ వస్తువుగా జీవితంలో మిగలడం కన్నా ఇలా థర్డ్ గ్రేడ్ దానిగా మిగలడమే మేలు......" అంది.

"నీ గతంతో నాకనవసరం. అప్పుడూ ఇప్పుడూ నిన్ను వసంత గానే చూస్తున్నాను. ఇహ ముందూ వసంత గానే చూస్తాను. నీ గతాన్ని ప్రశ్నించే వాళ్ళు నా వెనుకెవ్వరు లేరు. అది నాకు అవసరమూ కాదు. ఇష్టమేమో చెప్పు.!

"రేపు చెబుతా -"

చెప్పింది.

నాతో వచ్చింది.

ఇప్పుడు మాకిద్దరు పిల్లలు. ఇన్నాళ్లూ దేశం కాని దేశంలో వున్నాం. డబ్బు సంపాదించాం. కావలసిన సుఖాలన్నీ అందుకున్నాము. అయినా కొరత... అదే మా వూరు.

నాతో వచ్చిన వసంతకు అందరూ వున్నా ఇప్పుడెవ్వరూ లేనట్టే. కారణం వాళ్ల వసంతలో తొంగి చూసిన వసంతాన్ని క్షమించలేకపోవడం. ఈ కారణాన వాళ్ళని ఆ వూర్ని దేశాన్ని మరవాలని గట్టి ప్రయత్నమే చేసింది. కానీ ఓటమే ఎదురయింది. మా వూరు కాకపోయినా మీ వూరు వెళదామని పట్టు పట్టింది.

అసలు నాకు వూరుందా? ...లేదు... ఉంది. ఫలితమే మా వూరు చూడ్డానికి వచ్చాము.

మా వూరికి కొత్తగా అందాలొచ్చాయి. ఇది వరకు ఆగని ఎక్స్‌ప్రెస్ బస్‌లు ఆగుతున్నాయి. వూర్లో మూడు రంగుల జండాలే గాక ఎర్ర జండాలు పచ్చ జెండాలు కాషాయ జండాలు అబ్బో ఎన్ని జండాలో... రెడ్డి గారి ఇంటి మీది జండా రంగు వేరు. నాయుడు గారి జండా వేరు. ఆచారి గారి ఒంటికి ఓ రంగు జండా దుప్పటి లాంటి పై పంచ. మాలపల్లిలో ఎగిరే జండాలు వేరు. మొత్తం వూరంతా జండాలు పండినట్టుంది.

మూడు రోడ్లు కలిసే చోట గాంధీ విగ్రహం. ఆయన మెడకు రోడ్డు కావల వున్న కరెంటు స్తంభాలలో, ఇళ్ళ కిటికీ లకో చెట్లకో తాళ్లు వేసి జండాల చక్రం మెడలో మోస్తూ ఊత కర్రతో నడుం నిలబెట్టుకుంటున్నట్టు కనిపిస్తాడు.

పాపం దేశం కోసం పోరాడిన మనిషి మెడకు జండా తాళ్ల ఉరి తగిలించినట్టుందని వసంత నొచ్చుకుంది చూడగానే.

ఒంటరిగా వెళ్లిన వాణ్ణి పెళ్ళాం పిల్లలతో దిగేసరికి అంతా ఆశ్చర్యపోయారు.

"నయం... దారసాన్ని చేసుకున్నావు కాదు!" అంటూ పలకరించాడు ఆచారి.

"మీ కులమేనా!" అడిగింది నాయుడు భార్య.

"బాగుందోయ్... నీ లాంటి వాళ్ల వల్లే మనూరికి పేరు. వెనకేమీ లేక పోయినా ఎంత ఎదిగావో... మా వాళ్లు వున్నారు ఎందుకు..." కొడుకుల్ని తలచుకుని బాధో లేక కంటి ముందు ఎదిగి పోయానన్న ఈర్ష్య అర్థం కాని రెడ్డి గారి సంబోధన.

ఇదివరకంటే ఒంటరిని ఎక్కడున్నా సరిపోయేది. మరిప్పుడు పెళ్ళాం పిల్లలు ఎక్కడుండడమా అన్న అనుమానం. కొత్తగా వెలసిన లాడ్జీలో దిగాను. ఆ తరువాత పశువుల డాక్టర్ మిద్దె ఖాళీగా వుందని రెండు నెలలే గదా వుండమన్నాడు. సరేనన్నా.

వచ్చి నెలయింది.

ఆ రోజు బస్టాండులో అంబేద్కర్ విగ్రహ ఆవిష్కరణ జరిగింది. అన్ని జండాలు అక్కడ వెలిశాయి. నిలువెత్తు విగ్రహం ఆ చెయ్యి చూపుడు వేలు ఏ లోపం చూపిస్తుందో. ఆయన చుట్టూ వివిధ పార్టీల జండాలు రెప రెపలాడుతున్నాయి. రాజ్యాంగ నిర్మాత జండాల వలయంలో చిక్కు కున్నట్టుంది. ఆయన చూపించే లోపం జండాలదేనేమో అనిపించింది.

వచ్చి నెల దాటింది.

రోజూ ఎవరింటి నుండో ఒకరింటి నుండి భోజనాలు వస్తూనే వున్నాయి. ఎంత వారించినా ఎవరూ వినడం లేదు. వచ్చినవాళ్లు గంటల తరబడి ఆ దేశంలో నీ జీతం ఎంత... కారుకొన్నావా... ఇల్లు పొలం ఏమన్నా కొన్నావా... కొంటావా... ఏ మాత్రం వెనకేశావ్... ఇద్దరూ పని కెళ్తారటగా... మరి పిల్లలో... వేలుపోసి ఈ వూరు చూడ్డానికొచ్చావా... ఇలా ఎవరికి తోచింది వాళ్లు అడగడం పరి పాటయింది. వసంతకు వంట బాధ తప్పినందుకు కొంత ఆనందం కలిగినా పిల్లలకు ఈ రుచులు నోటి కానక అప్పుడప్పుడూ చెయ్యి కాల్చుకొనేది.

చుట్టు ప్రక్కల పిల్లలు మా పిల్లల్ని వింతగా చూడ్డం. వీళ్ళ వచ్చీరాని తెలుగు విని వాళ్లు నవ్వడం. వాళ్ల మాటలు అర్థంకాక వీళ్లు నవ్వడం. వాళ్ళ గోలీలు, కోతి కొమ్మలు, జిల్లా కోడి చెడుగుడు, నానా గంతులు, అచ్చన రాళ్లు మా వాళ్లని బాగా ఆకట్టుకున్నాయి.

కొద్ది కాలంలోనే మా వూరికి మరింత చేరువయ్యాం!

అప్పుడు తెలిసింది మా వూర్లోకి పులి వస్తుందని. అది ఎప్పుడు ఎవరి జీవాల్ని ఏరేస్తుందో తెలీదు. జీవాల్నే కాదు. నలుగురు దాని వాత పడ్డట్టూ తెలిసింది. దాని గురించి వూరు వూరంతా గగ్గోలుగా వుంది.

వూర్లో పులులు తిరగడమేమిటి?

నరమాంసం రుచి మరిగిన పులులు అడవుల్లో వుండలేవు.

ఆ రోజు వూర్లోని పిల్లా జల్లా ముసలి ముతకా అంతా రామ మందిరం దగ్గర సమావేశమయ్యారు. అంతా పులిని ఎలా మట్టు పెట్టాలా అని గంటల తరబడి చర్చించారు.

వేటగాడిని పిలుద్దామా!

పోలీసులు చేతగాని వాళ్లు... వాళ్లూ పులులే... పులి మనుషులే.

ఫారెస్టు వాళ్ళా అంతే... మనుషుల్ని పీడిస్తారు. క్రూర మృగాల్ని కాపాడుతారు.

మరి ప్రజల్నెవరు కాపాడాలి?

ప్రజలే పులుల్నుండి ప్రజల్ని కాపాడాలి. మరెవ్వరూ కాపాడను అన్న సంగతి వారం రోజుల తర్జన భర్జనల అనంతరం తేలిన సారాంశం.

అంతా పులిని చంపడానికి సిద్ధ పడ్డారు. అంత మంది సిద్ధ పడ్డాక నా మట్టుకు నేనుమాత్రం ఎలా వూరుకోను. నేనూ పులిని చంపను చేయి కలుపుతానన్నా. వసంత ఆడవాళ్లనూ ముందుకు తీసుకు వచ్చింది.

ఆడ మగ పిల్లా జల్లా అంతా పులిని చంపాలన్న విషయంలో ఏకాభిప్రాయం వ్యక్తం చేశారు.

మరి ఎలా చంపడం?

"రెడ్డిగారు ధైర్య సాహసాలున్న మనిషి ఆయన నాయకత్వం లోనే పులిని చంపాలి. ఆయన స్వాతంత్ర్య సమరయోధుడు. ఆయనకు పులిని చంపడమొక లెక్కా!" అంటూ రెడ్డి గారి మనుషులు రెచ్చిపోయిన ఉత్సాహం చూపారు.

"పాత పద్ధతులతో పులులు చావవు... ఇది దొంగ పులి. దీన్ని చంపడానికి కొత్త పద్ధతి ఎన్నుకోవాలి. నాయుడు గారు తుపాకీ లేకుండానే పులిని ఎదుర్కో గలడు. నాయుడుగారి అడుగు జాడల్లోనే వేటాడాలి!" అంటూ నాయుడు మనుషులు

"భరత ఖండం - భారతుడి పేర వచ్చింది. ఆయన పులులు కోదు సింహాలతో ఆడుకున్నాడు. రాయి రప్పల నుండి అణుబాంబు దాకా అన్నీ ఎలా చేయాలో ఎలా వాడలో అన్నీ మన వేదాల్లో వున్నాయి. వేదాల్ని పుక్కిట పట్టిన ఆచారి గారి ముందు పులులు సింహాలూ నిలువ లేవు. ఆయన జంతువుల్నే కాదు. మనుషుల్ని వాళ్ళమాటల్నీ కట్టేయగలడు. ఆచారి గారి ఆధ్వర్యంలోనే వ్యాఘ్ర సంహారం జరగాలి!" అంటూ ఆచారిని పైకెత్తిన వాళ్లన్నారు.

"శత్... మీ వల్లేమవుద్ది! ఏది సెయ్యాలన్నా మేమే సెమటోడ్చి పండించాలన్నా... మిసన్లు గిర గిరలాడాలన్నా మేమే... కాబట్టే మా నాయకుడు దాసు... వీరదాసు నాయకత్వాన్నే అంతా స్వీకరించాలి. దాసు కళ్ళు ఎరుపు - కోపం ఎరుపు ఆయన శాపం ఎరుపు" అంటూ కొందరు వూగిపోయారు.

నలుగురూ నాయకులే... నలుగురూ మొనగాళ్లే... నలుగురూ పులిని చంపా లనే... కాకపోతే ఎవరి నాయకత్వాన పులిని వేటాడాలి అన్నదే సమస్య?

అది పెద్ద సమస్య అనిపించలేదు నాకు. "నలుగురూ కలిసి చంపండి. నాలుగు వైపుల నుండి దాన్ని హాత మార్చండి!" అన్నాను.

ఈ మాట జనంలో చాలా మందికి నచ్చినా ఆ నలుగురీ నచ్చింది కాదు. ఎవరి నాయకత్వం అన్న మీ మాంసలో వీళ్లు కొట్టుకు చస్తుంటే పులి తన పాటికి తను దొరికిన జీవాల్ని కబళిస్తూ ఆనందిస్తుంది.

చూస్తుంటే ఆ పులికి మా వూరు వ్యవహారం బాగా తెలిసినట్టుంది. దాని దారి దానిది. నాయకుల దారి నాయకులది.

నాకంతా అయోమయంగా తోచింది. చివరకు ఆ రోజు అందర్నీ నిలదీశా. ఎతా వాతా తేలిందేమిటంటే రెడ్డిగారి నాయకత్వం అంటే నాయుడు రానన్నాడు. నాయుడిని కలుపుకొంటే నేనెలా వస్తా నన్నాడు ఆచారి. వీళ్ళిద్దరూ వద్దు వీరదాసు నువ్వే మొనగాడివి నువ్వే నాయకుడివి అంటే - ఆచారి 'వాడి మొహం!' అన్నాడు. వీరదాసు 'నీ మొహం!' అన్నాడు. ఇద్దరి మొహాలు ఎడమొహం పెడ మొహం.

ఇదంతా చూస్తున్న జనం 'చేటు కాల మొచ్చిందని' లోలోపలే కుమిలి పోయారు.

చిత్రం... పాము కాటేస్తుందని తెలిసినా వాటిని పూజిస్తాము. కాటేసిన తరువాత వైద్యం ప్రారంభిస్తాం కాని వాటి నివారణకు ప్రయత్నించం.

పులి క్రూర మృగమని తెలిసినా... కళ్ళెదురుగా సాటి మనుషుల్ని చంపకు తింటున్నా... పులికి చంపే విధానం తెలిసినా... పులిని ఎవరు చంపినా అందరికీ లాభమనే సంగతి తెలిసినా... పులిని చంప కుండానే పులి బలియడానికి పరోక్షంగా సాయ పడుతున్నారు.

గవర్నమెంటు... పులి... పులుల్ని చంపితే శిక్షిస్తుంది.

"నాన్నా కా ఫేస్ టైగర్ అంటే ఏమిటి?" అని మా వాడు అమాయకంగా అడిగాడు.

"గోవుల్లాంటి మనుషుల్ని పులుల్లాంటి మనుషులు చంపుతున్నా చూస్తూ - చచ్చిన గోవులకు గోపాలురకు సంతాప సభలు నిర్వహించి వర్ధంతులు జయంతులు జరుపుతూ పులి పంజా విసుర్లు జనం మీదకు విసిరే వారు" అన్నాను.

"గో పులులు!" అని నిర్వచించింది వసంత.

మా వాడికేమీ అర్థమయినట్టు లేదు.

మా వూరి నిండా వాళ్ళేనేమో అనిపించింది. అసలు పులిని చంపడం వాళ్ల వుద్దేశ్యం కాదు. పులి చేత జనాన్ని చంపించడమే వాళ్ల లక్ష్యం.

ఈ పులి మా వూర్నే కాదు. అన్ని వూర్లనీ మింగుతుంది. దీన్ని చంపడ మెలా!

"మనకెందుకు ఈ నెల తరువాత వెళ్లి పోతాంగా!" అంది వసంత.

నా వూర్ని ఈ పులి నోట్లో వదిలి నేనెలా వెళ్లాలి? అందుకే గట్టిగా నిర్ణయించుకున్నా. నేను వూరొదిలి ఏ దేశానికో ఎగిరి పోదలుచుకో లేదు.

"మనం ఇక్కడే వుండి పోదాం వసంతా! ఇక్కడే వుండి పులిని చంపాలి. మీరంతా ఇక్కడే వుంటారు. నేను పులిని వెటాడను వూరొదులుతాను" అన్నాను.

"ఎందుకు నాన్నా వూరొదలడం!" అడిగింది మా చిన్నది.

"ఇది వరకు పులులు అడవుల్లో వుండేటివి. అప్పుడు మనుషులు వూర్లో వుండే వాళ్లు. ఇప్పుడు పులులు వూర్లో వుంటున్నాయి."

"మరి పులి అడివి నుండేగా వచ్చేది!"